

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžp/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200260
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200260.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavala, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, IČO 31 303 862, s adresou Tulčík č. 26, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova č. 20, 042 83 Košice (M.), proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, 812 35 Bratislava, s pribratým účastníkom: Sankt Hubert SK, a.s., s adresou Starohájska č. 118, Liptovský Ján, IČO: 36 384 127, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. júna 2013 č. k. 4S 17/2012-113, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. júna 2013, č. k. 4S 17/2012-113 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Na základe žiadosti žalobcu z 28.01.2003 o oboznámenie o začatých správnych konaniach, ktoré sa dotýkajú udeľovania výnimiek z ochrany druhov alebo území, bol žalobca žalovaným upovedomovaný o začatí viacerých správnych konaní (v počte prevyšujúcom niekoľko desiatok prebiehajúcich konaní) vyvolaných na podnet rôznych poľovníckych združení (v prejednávanej veci bol podnet podaný zúčastnenou osobou) alebo iných subjektov, ktoré sa týkali povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov - konkrétne medveďa hnedého.

2. Rozhodnutím č. 8672/2011-1.10 (38/2011-rozkl.) z 28. novembra 2011 (č.l. 21) minister životného prostredia Slovenskej republiky postupom podľa § 61 ods. 2 a 3 v spojení s § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny

poriadok“)

- zmenil výrok rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, odboru výkonu štátnej správy č. 3896/2011-2.2 z 23.09.2011, ktorým ministerstvo ako príslušný orgán štátnej správy ochrany prírody a krajiny podľa § 2 ods. 1 písm. c) zákona č. 525/2003 Z.z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 65 ods. 1 písm. h) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody (ďalej na účely rozsudku tiež „zák. č. 543/2002 Z.z.“) na základe žiadosti Sankt Hubert, a.s. v súlade s § 40 ods. 2 a ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. a § 46 Správneho poriadku povolilo výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z.- usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Svarínka v časti Podmienky rozhodnutia v zmysle § 82 ods. 12 zákona v bode 1 nasledovne:

1. Odstrel možno realizovať na lokalite Svarínske lúky, katastrálne územie H. odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia do 30.11.2011 postriežkou a od 1.6.2012 do 30.11.2012 postriežkou.

- v ostatných častiach zostal výrok nezmenený.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca rozklad. Žalovaný v rámci tohto konania o rozklade zbral do úvahy stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „ŠOP SR“) zo 01.03.2011 vo veci regulačného odlovu chráneného druhu živočícha medveďa hnedého v roku 2011.

Súčasne odborné pracovisko ŠOP SR zaslalo kladné stanovisko na odstrel jedného jedinca medveďa hnedého v danej lokalite.

4. Napadnuté rozhodnutie (viď bod č. 1) vydané ministrom životného prostredia žalovaný odôvodnil s odkazom na závery osobitnej komisie, že najmä námietka žalobcu o neumožnení žalobcovi v rozpore s § 33 ods. 2 Správneho poriadku sa oboznámiť s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie, je nedôvodná.

Ďalej konštatoval, že v poľovnom revíri Svarínka ŠOP SR - Správa NAPANT eviduje 8-10 jedincov medveďa hnedého a na základe stotožnenia sa s uvádzanými údajmi žiadateľa odporučila povoliť výnimku zo zakázaných činností z dôvodov predchádzania závažných škôd, najmä na úrode, hospodárskych zvieratách, chove poľovnej zveri a v záujme ochrany zdravia a bezpečnosti obyvateľov, pričom poukázal na to, že osobitná komisia zohľadnila aj to, že ministerstvo pri rozhodovaní vo veci prihliadalo aj na skutočnosti mu známe z doterajšej úradnej činnosti (najmä na č.l. 37 je vo všeobecnosti uvedený odkaz prvostupňového orgánu na list starostu obce Východná, list Y. z Liptovského Jána, list O. z Brezna, listy S. z Kráľovej Lehoty ako aj na informácie poskytnuté žiadateľom).

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

5. Nielen proti tomuto rozhodnutiu, ale aj proti ďalším, skutkovo a právne obdobným rozhodnutiam žalovaného, podal žalobca na Krajský súd v Bratislave viaceré žaloby založené na právne zhodných žalobných dôvodoch, t.j. v svojom podaní z 02.02.2012 namietal, že

- v predchádzajúcom správnom konaní bolo porušené jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie,

- nie je možné identifikovať opodstatnenosť žiadosti o udelenie výnimky, ani posúdiť jeho vecnú správnosť,

- nie sú jasné dôvody, ktoré v konkrétnej veci viedli k udeleniu výnimky, pričom zák. č. 543/2002 Z.z. kladie požiadavku na spoľahlivé a úplné zistenie splnenia podmienok na udelenie výnimky.

V niektorých veciach, rovnako ako v prejednávanej veci, krajský súd napadnuté prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. b), c) a d) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

6. Krajský súd po podrobnom zopakovaní skutkových dôvodov žalovaného (str. 6 až 8 rozsudku krajského súdu) načrtol nasledujúce hlavné zrušovacie dôvody:

- nemožnosť preveriť z obsahu administratívneho spisu, akým spôsobom žalovaný zisťoval nemožnosť realizácie inej alternatívy, t.j. že napríklad oslovil všetky zoologické záhrady v Slovenskej aj Českej

republike,

- nemožnosť zistiť z obsahu administratívneho spisu, že by zo strany žalovaného, prípadne iných odborných inštitúcií bol vykonaný monitoring výskytu medveďa hnedého v dotknutej lokalite, a že by jeho usmrtením nedošlo k ohrozeniu jeho populácie,
- určenie počtosti vychádza len z odhadu, bez zodpovedajúceho seriózneho prieskumu,
- odôvodnenie rozhodnutia žalovaného tvrdeniami, ktoré nezodpovedajú dôkazom, na ktoré sa poukazuje, a uvedené dôkazy sa ani nenachádzajú v predloženom administratívnom spise, resp.
- nebolo zdokumentované, či k stretu došlo mimo chráneného územia a
- škody na majetku neboli prešetrené a nie je teda zrejmé, akou zverou boli škody spáchané.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

7. Vo včas podaných odvolaniach proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý ako súd prvého stupňa preskúmal všetky žalobcom napadnuté rozhodnutia a pri niektorých konštatoval, že nielen v tomto, ale aj v ostatných prípadoch sú žaloby dôvodné, žalovaný najmä namietal (č.l. 125) to, že

- z jeho strany nedošlo k pochybeniu pri aplikácii § 40 ods. 2 a 3 a § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z., nakoľko z dostupných údajov ŠOP SR, zo žiadosti žiadateľa, ako aj z ďalších informácií vrátane vlastných pozorovaní vykonávaných celoročne v teréne mal žalobca preukázané, že populácia medveďa hnedého v predmetnom revíri nie je ohrozená a pravidelne dochádza k nebezpečným stretom medveďa hnedého s ľuďmi,
- nakoľko žalobca nenamietal absenciu materiálu preukazujúceho vykonanie monitoringu výskytu medveďa hnedého, ani absenciu úradného záznamu či listinného dôkazu o komunikácii žalovaného so zoologickými záhradami, konajúci krajský súd vzhľadom na svoju procesnú pozíciu nad stranami tieto skutočnosti nemal za žalobcu vyhľadávať,
- v kompetencii krajského súdu nie je oprávnenie spochybňovať odbornosť a dôveryhodnosť ŠOP SR, ktorá ako odborná organizácia žalovaného zabezpečuje aj spracovávanie odborných stanovísk a podkladov pre rozhodovaciu a inú činnosť orgánov ochrany prírody a vykonávanie prieskumu a výskumu osobitne chránených častí prírody a krajiny,
- krajský súd v pri svojom rozhodovaní vôbec nevzal do úvahy stanovisko ŠOP SR č. ŠOPSR/490/2011 zo dňa 01.03.2011,

8. Na záver žalovaný uviedol, že žaloba voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného je nepodložená a účelová, obsahujúce iba námietky formálneho charakteru proti procesnému postupu žalovaného v danom konaní.

Takéto konanie žalobcu je v rozpore s deklarovanými princípmi a účelom existencie žalobcu ako občianskeho združenia, ktoré podporuje ochranu prírody a podľa názoru žalovaného je motivované iba snahou o získanie trov konania na úkor žalovaného, nie snahou o dosiahnutie cieľov ochrany prírody.

9. Preto prostredníctvom podaného odvolania zo dňa 10.07.2013 (č.l. 125) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný navrhol zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a zastavenie konania.

K odvolaniu priložil dodatočne 4 stanoviská zoologickej záhrady Bratislava, Bojnice, Spišská Nová Ves a Košice, všetky z rovnakého dátumu júl 2013 [t.j. po vydaní prvostupňového ako aj druhostupňového rozhodnutia].

10. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

11. K odvolaniu sa podaním zo 14.10.2013 vyjadril príbratý účastník, s tým, že sa stotožňuje s argumentáciou a odôvodnením žalovaného, ktoré uvádza v odvolaní. Podľa jeho názoru bola v správnom konaní dostatočným spôsobom naplnená potreba povolenia výnimky na usmrtenie medveďa hnedého podľa § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z.

Žalobca nevyvrátil potrebu regulovaného odstrelu, uviedol len svoje názory nepreukázané a nepodložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Navrhol preto rozsudok krajského súdu zrušiť a konanie zastaviť.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

13. Najvyšší súd už v svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (najmä sp. zn. 1Sžp/3/2013 až 1Sžp/10/2013) vyjadroval k obdobným veciam účastníkov pôvodných konaní o povolení výnimky, ktoré sa týkali obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chráneného živočícha) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu práva žalobcu oboznámiť sa podkladmi rozhodnutia a tak vznášať námietky proti zistenému stavu na povolenie výnimky.

Tu žalovaný poukazuje na prekročenie právomoci konajúcim správnym súdom, ktorý podľa jeho mienky vytkol žalovanému pochybenia, ktoré jednak nemajú oporu v zákone a navyše na ne ani žalobca vôbec nemal poukazovať.

14. V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou Najvyšší súd poukazuje, že správny súd je viazaný žalobnými dôvodmi potiaľ (čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 144 od. 1 ústavy), pokiaľ zákonodarca nepripustil, resp. výslovne túto viazanosť nezrušil.

Zo znenia ustanovení § 250i ods. 3 a § 250j ods. 3 O.s.p. nepochybne vyplýva takýto úmysel zákonodarcu, t.j. že poskytnutie súdnej ochrany správnym súdnictvom by bolo iluzórne a tak by vôbec nenaplnilo svoju úlohu mu danú prostredníctvom čl. 46 a nasl. ústavy, ak by paaky založené na aplikácii neúčinného predpisu, rozhodnutia vychádzajúce z neúplného alebo nepredloženého spisu, resp. rozhodnutia trpiace závažnými procesnými vadami označil ako rozhodnutia vecne správne.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

15. Preto odvolacia argumentácia žalovaného založená na prekročení právomoci krajským súdom v prípade, že preskúmaval napadnuté rozhodnutie aj vo vzťahu k úplnosti predloženého administratívneho spisu (viď dodatočne, t.j. po vydaní napadnutých rozhodnutí z roku 2011 predložené vyjadrenia zoologických záhrad, ktoré evidentne nemohli byť súčasťou spisu), je neopodstatnená.

Na uvedenom základe k nej Najvyšší súd nemohol prihliadnuť.

16. Takisto odvolávanie sa na prípisy občanov, ktoré nie sú verifikované úradnými osobami, nekorešponduje s právnym názorom už skôr vysloveným prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu sp.zn. 10 Sžp 2/2013 zo dňa 17. júla 2013, podľa ktorého:

„Najdôležitejšie je preukázať, že správny orgán povolil výnimku v záujme verejnej bezpečnosti ľudí.

V tomto smere určite nepostačuje poukázanie na určité príhody zo života a na neidentifikovateľné osoby.

Vážne strety človeka s medveďom, pri ktorých je ohrozený majetok, či dokonca zdravie a život človeka sú nepochybne zadokumentované na Obecných úradoch, v nemocniciach, Policajnom, či Hasičskom a záchrannom zbore, minimálne však v miestnej tlači. Odtiaľ je povinný správny orgán čerpať zdroje informácií. Pritom ale nepostačuje samotné stretnutie medveďa s človekom, ale musí ísť o stretnutie atypické nielen miestom (napr. v mestskej či záhradkárskej lokalite, kde je veľká migrácia ľudí), ale aj a najmä správaním sa medveďa voči človeku (agresivita a nedostatok prirodzenej plachosti).“

17. Ďalej Najvyšší súd musí v zmysle § 7 ods. 2 ústavy v súvislosti s prejednávanou vecou, ktorej predmetom je posúdenie zákonnosti procesu povolenie výnimky, poukázať na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej tiež „Súdny dvor“). V jednom zo svojich rozhodnutí, konkrétne vec sp.zn. C-240/09 zo dňa 08. marca 2011 Súdny dvor konštatoval, že

„35. V tejto súvislosti je potrebné najprv uviesť, že Únia má v oblasti životného prostredia na základe článku 175 ES v spojení s článkom 174 ods. 2 ES výslovnú externú právomoc (pozri rozsudok Komisia/Irsko, už citovaný, body 94 a 95).

36. Okrem toho Súdny dvor dospel k záveru, že záležitosť, ktorá ešte nebola predmetom právnej úpravy Únie, patrí do práva Únie v prípade keď je táto záležitosť upravená v dohodách uzatvorených Úniou a jej členskými štátmi a týka sa oblasti, ktorá je už je vo veľkej miere upravená právom Únie (pozri analogicky rozsudok zo 7. októbra 2004, Komisia/Francúzsko, C-239/03, Zb. s. I-9325, body 29 až 31).

37. V predmetnom prípade sa spor vo veci samej týka toho, či združenie na ochranu životného prostredia môže byť „účastníkom konania“ v správnom konaní týkajúcom sa konkrétne poskytnutia výnimky z režimu ochrany takých druhov ako medveď hnedý. Tento druh je totiž uvedený v prílohe IV bode a) smernice o biotopoch, takže podľa článku 12 tejto smernice podlieha prísnej ochrane, v prípade ktorej možno udeliť výnimku iba za podmienok stanovených v článku 16 tejto smernice.

38. Z toho vyplýva, že na spor vo veci samej sa vzťahuje právo Únie.

.....
Článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie.

Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochrannárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.“

18. Z citovaného rozsudku Súdneho dvora jednoznačne vyplýva pokyn na výklad slovenského práva v tak extenzívnych medziach, ktorý musí zabezpečiť v čo najväčšej možnej miere súlad s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, t.j. práva na ochranu prírody a krajiny aj na komunitárnej úrovni.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd nenachádza v napadnutom rozhodnutí argumentáciu žalovaného, prečo nedošlo k osloveniu zoologických záhrad v susedných krajinách, resp. či neexistuje iný systém (popri udelení výnimky na usmrtenie medveďa hnedého), ktorý by účinne zamedzil, resp. predchádzal stretom tohto živočícha s ľuďmi.

19. Žalovaný ďalej brojil proti vnútornej rozpornosti napadnutého rozsudku, ktorú aj prezentoval prostredníctvom citácií vybraných častí odôvodnenia rozsudku.

Najvyšší súd však v citovaných častiach nevidel tak zásadné nedostatky, ktoré by účastníka súdneho konania vytvárali prekážku pochopiteľnosti argumentácie konajúceho súdu.

20. Obdobný záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (najmä vec: Garcia Ruiz v. Španielsko, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), prostredníctvom ktorej sa nastolila trvalá požiadavka vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (ide o kombináciu žalobných bodov žalobcu a argumentáciu žalovaného správneho orgánu v spojení s

objasnením v jeho stanovisku k žalobe). Túto povinnosť orgánu štátnej moci nie je možné vykladať v tom duchu, že krajský súd bol povinný minimálne v rozsahu argumentácie žalobcu (v danej veci veľmi detailným spôsobom vyjadrená) sa s každým argumentom žalobcu rovnako podrobne zaoberať.

Naopak, v súlade so zásadou procesnej hospodárnosti a koncentračným princípom správneho súdnictva vyjadreným v medziach žaloby (§ 6 v spojení s § 250j ods. 1 O.s.p.) krajský súd analyzoval a na zistené žalobné dôvody dostatočným spôsobom poskytol odpoveď (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1 SŽd/2/2010 z 22.03.2011).

21. S prihliadnutím na uvedený právny názor Najvyšší súd nezistil v odôvodnení rozsudku krajského súdu závery, ktoré by si v rámci elementárnej logiky Boolovej algebry navzájom odporovali. Z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva pokyn súdu, aby žalovaný dostatočným spôsobom preukázal naplnenie podmienok na povolenie výnimky usmrtenia živočícha. Najvyšší súd k tomuto názoru dodáva, že k podkladom rozhodnutia, ktoré správny orgán takto zhromaždil, musí byť účastníkovi umožnené nahliadnuť.

V.

22. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä sp. zn. 10SŽp/2/2013, 2SŽo/72/2007, 1SŽp/1/2010 a 1SŽp/1/2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa pri rešpektovaní princípu právnej istoty od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní v dostatočnom rozsahu zhromaždiť podklady pre objasnenie výnimky požadovanej dotknutým subjektom z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z.

23. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania vzniká, čo v tomto súdnom prieskume nastalo. V odvolacom konaní však vzhľadom na pasivitu žalobcu mu žiadne trovy nevznikli.

24. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany životného prostredia je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).